

[Melchior]

Jeg synes, man må advare mod, at hver gang man har en god intention, laver man et beslutningsforslag om det, for de er ikke svære at udarbejde, og jeg ved da godt, at vi små oppositionspartier ikke har ekspertise til at udarbejde forslag i enkeltheder. Men når der ikke engang foreligger en ny idé, er det meget at komme med sådanne forslag hvert år oven i købet på områder, hvor vi ved, at regeringen, ministeriet, arbejder med tingene. Der er hverken tid eller kræfter og først og fremmest ikke ideer og kreativitet til at tage altting op hele tiden. Jeg ved godt, at man har lov til det efter forretningsordenen, det skulle bare mangle andet, og jeg vil aldrig støtte forslag om at ændre på det, men jeg vil bare advare om, at det godt kan gå ud over den seriøse behandling af forslag. Når det er de samme forslag hele tiden og på områder, hvor der sker klare fremskridt, og hvor der egentlig ikke fremlægges andet i forslaget end en sød og kærlig tanke, er det nok så tyndbenet, at det kan risikere at få en overfladisk behandling, syltet bliver det jo alligevel.

Jeg så forleden dag, at af de sidste 175 private lovforslag her i tinget er kun 4 blevet vedtaget. Det hindrer ikke, at vi skal have lov til at komme med sådanne forslag, både lovforslag og beslutningsforslag, men der må altså være et minimum af nyt, af ægte arbejdsstof, af gods i dem, for at det skal nytte noget.

Med hensyn til beslutningsforslag nr. B 40 skal jeg kun henvise til de ligestillingsforslag, som vi var en række partier der samarbejdede med regeringen om i foråret; de bragte os et væsentligt skridt frem. Vi er blevet hånet for det, og det er blevet latterliggjort mange steder. Jeg tror, det var gode forslag, og jeg tror også, at de er så fyldestgørende, at der ikke er behov for at gøre mere ved den side af sagen, så det vil vi også i udvalget gå meget let hen over. Som jeg tror fru Grethe Fenger Møller sagde, er kommissoriet for ligestillingsrådet, som vi nu har permanentgjort, vidt nok til, at det kan tage fat på, hvad der er nødvendigt.

Med hensyn til beskæftigelsesforanstaltninger for kvinder har der også været fremført ret mange praktiske argumenter for, at de ikke sådan uden videre kan sættes fast på procenter og andre firkantede regler. Jeg beskæftigede mig noget med sagen, da vi for

nogle uger siden havde en arbejdsløshedsdebat her i tinget. Jeg vil godt gentage og måske uddybe nogle argumenter omkring kvindearbejdsløsheden, som ikke må gå hen og blive sådan et romantisk begreb, som alle taler om og mange lader som om der ikke bliver gjort noget ved, for det bliver der jo.

Jeg tror, at hr. Bolvig under det foregående punkt på dagsordenen sagde noget om, at i de glade tresser og i begyndelsen af 1970'erne opfordrede erhvervslivet kvinderne til at gå ud på arbejdsmarkedet, men når de nu kommer, er der ikke plads til dem. Ja men de kom ikke dengang. Når jeg siger de, er det ikke dem alle sammen, men det er bevis, og vi har arbejdsministerens ord og statistikkens tal for, at den nyttilgang til arbejdsløsheden, der er kommet, er meget større end nyttilgangen til befolkningen i arbejdsfør alder, og at mestedelen af det overskudstal netop stammer fra kvinder, der er kommet ud på arbejdsmarkedet, og som ikke gik ud på arbejdsmarkedet i 1965, 1968 og 1972, men først i 1975, 1976 og 1977.

Jeg understreger, at jeg taler ikke om kvinderne, men om nogle kvinder, og selv disse kvinder bebrejder jeg ikke noget, for det hører med til kvindekønnet at have været undertrykt på arbejdsmarkedet som i hjemmet og i samfundet i så mange generationer, at det ikke er underligt, at de reagerer anderledes.

Men jeg vil gerne understrege, at hverken institutionspladser eller arbejdspladser er noget, samfundet kan forpligte sig til at have liggende på hylder, stablet på lager, som man kan tage frem, når nogle har lyst til at få én. Og når man så ønsker at opgive den igen, putter man den bare tilbage på plads til rådighed for nogle andre, når de engang får lyst. Der er vitterlig en del mennesker og herunder, således som samfundsmønsteret har været og endnu er, især kvinder, som i nogle perioder å nogle år eller nogle måneder en gang imellem har lyst til at tage et arbejde og så trækker sig tilbage igen. Disse kvinder er såmænd kloge og fornuftige nok til at vide, at hvis man lige pludselig kommer i tanker om, at nu har man lyst til i en periode at tjene noget ekstra eller gøre nogle erfaringer, er det ikke samfundets mulighed eller pligt at have en plads liggende på lager til én. Så nemt er det ikke.